

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ κυανοῦν πτηνόν! ἠρώτησεν ὁ δῆμαρχος προσβληθεὶς ὀλίγον διότι ὁ στρατιωτικὸς ἐξέφρασε τὸν πρὸς τὴν Γαλλίαν πόθον του.

— Εἶνε ἀρχαία παράδοσις, ἣν ἤκουσα νὰ διηγῶνται κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, ἀπεκρίνατο ὁ λοχαγός. Ἡμέραν τινὰ κυνηγοὶ ἔφερον εἰς τὸν βασιλέα μιᾶς τῶν ὠραιωτέρων χωρῶν τῆς Ἀσίας, πτηνόν, ὃπερ συνέλαβον ἐν γειτονικῷ δάσει καὶ οὐτινος τὰ πτερά ἦσαν κυανὰ. Ὁ βασιλεὺς ἀγαπήσας τὸ σπανιον τοῦτο πτηνόν διέταξε καὶ κατεσκευάσαν μεγάλην δικτυωτὴν οἰκίαν, ἐν ἣ καὶ αὐτὸς τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας του διήρχετο. Ἡ οἰκία αὕτη κατεσκευάσθη ἐκ λεπτῶν χρυσῶν βελώνων κεκοσμημένων διὰ πολυτίμων λίθων καὶ ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ θελκτικῷ καὶ ἐξαισίου δάσους. Τὸ πτηνόν ὅμως ἀείποτε ἔμενε τεθλιμμένον, καί, ὁ βασιλεὺς παρατηρήσας τοῦτο τὸ ἠρώτησεν ἡμέραν τινὰ. « — Διὰ τί ἀναστενάξεις; θὰ λυπῇσαι, θεθαίως, διότι εἶσαι αἰχμάλωτον. Ἐπιθυμεῖς νὰ πλανᾷσαι μετ' ἐμοῦ ἐλεύθερον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠραίων τούτων κήπων; — ἐπεθύμησα τὴν πατρίδα μου! ἀπήντησε στεναχθὼν τὸ πτηνόν — Εἶνε λοιπὸν τόσον ὠραία ἡ πατρίς σου, ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, ὥστε νὰ μὴν δύνανται τὰ τόσα πλούτη διὰ τῶν ὁποίων σὲ περιβάλλω, νὰ κάμουν νὰ τὴν λησμονήσης;

Οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτήν, ἀπήντησε τὸ πτηνόν. — Τότε ἀφ' οὗ ἡ πατρίς σου εἶναι ὠραιότερα ἐπιθυμῶ νὰ με ὁδηγήσης νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πτηνοῦ Διῆλθον ἀγχινηφῇ ὄρη, ὧν αἱ κλιτύες ἐκαλύπτοντο ὑπὸ θαυμασίων δασῶν.

— Αὕτη εἶνε ἡ πατρίς σου; ἠρώτησε θελχθεὶς ὁ βασιλεὺς — Ὅχι, εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα, ἀπήντησε τὸ πτηνόν. Καὶ ἐξηκολούθησαν πορευόμενοι. Διῆλθον φρικαλέαν ἔρημον, ἐκτεθειμένην ὑπὸ τὰς φλογεράς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὴν πνοὴν καυστικοῦ ἀνέμου, ἐκτεινομένην μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς διέκρινε μετὰ τῆς ἄμμου γιγαντιώδη μέλανα βράχον, ἀπαίσιον τὴν θέαν, περὶ ὃν ἵπταντο ἀπειροπληθῆ κυανὰ πτηνά. Τὸ πτηνόν τότε περυγίσαν ἐστράφη εὐθυμον πρὸς τὸν βασιλέα αἰδοῦν ἡ πατρίς μου» ἀνέκραξε καὶ ἀπέπτη πρὸς τὸν βράχον.

— Ὁ μῦθος δηλοῖ, κ. Λοχαγέ, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ δῆμαρχος, ὅτι ὡς τὸ κυανοῦν πτηνόν εἶμαι τρελλὸς καὶ ἐπὶ πλέον ξεμωραμένος.

— Κύριε δῆμαρχε, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, δὲν ἐννοῶ.

— Ἄν δὲν ἐννοεῖτε σεῖς, ἐννοῶ ἐγώ, εἶμαι ξεμωραμένος, τὸ ἐπαναλαμβάνω Ἀφ' ἧς δέ, χάρις εἰς ὑμᾶς ἐβεβαιώθην περὶ τούτου, δὲν σκοπεύω νὰ μονομαχήσω πλέον μετὰ τοῦ παλαίου μου φίλου Οὐτοφράζ, ἐπίσης ὡς ἐγὼ ξεμωραμένον. Συγχωρῶ τὴν ὀργήν του, διότι ἐὰν μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν ὑπάρχη τις συγγνωστή, καὶ ἐτι πλέον, ἂν ὑπάρχη τις δι' ἣν πᾶσα γενναϊόφρων καρδιά πρέπει νὰ ὑπερηφανεύητε, εἶνε ἡ ὑπερβάλλουσα πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ν. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ο ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΥΠΟ

ΦΟΙΒΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος.).

στων ἄλλ' ἐπὶ μάλλον κενῶν καταστημάτων καὶ καπηλείων λειψάνων τοῦ ἐκεῖ ἀκμασάντος ἐμπορίου.

Ὑδραῖοι τινες, ἄνδρες ὕψηλοί καὶ μελᾶγχροες φέροντες πλουσίως καὶ μεγαλοπρεπῶς τὸ ἀσιατικὸν ἔνδυμα, καὶ τινες Ὑδραῖαι λεπτῆς μάλλον μορφῆς φέρουσαι τὴν αὐτὴν ὡς αἱ Σπετσιώτιδες περιβολὴν ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ πλοῖον, ὃπερ μετέπειτα ἠκολούθησε τὸν πλοῦν μακρυνόμενον τῆς ἰστορικῆς νήσου. Τὸ θέαμα εἶνε λίαν περιέργον· ἡ πόλις ἐκτισμένη ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῶν βάθρων μικροῦ βουνοῦ, αἴφνης ἀπόλλυται πρὸ τῆς ἐμφανίσεως μεγάλου λόφου ἐπιπροσθούντος αὐτῇ· τὸ πλοῖον παραπλέει, μετ' ὀλίγον ὁ ξηρὸς λόφος φαίνεται στρέφων περὶ ἑαυτόν, σχεδὸν ἀφανίζεται, καὶ ἡ λευκὴ πόλις ἐκ νέου καθορᾶται πρὸς ἑκπληξίν τῶν θεωμένων ἔτι τοὺς γυμνοὺς βράχους τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς.

Ἐντεῦθεν ἡ θαλάσσα ἤρξατο νὰ κυμαίνεται, ἐφ' ὅσον δὲ τὸ πλοῖον προὔχωρει πρὸς τὸ ἀντικρὺ Σκύλαιον ἀκρωτήριο, τοσοῦτον ὁ ἄνεμος καθίστατο σφοδρότερος, καὶ τὰ κύματα παφλαζόντα μετὰ βίας ἐθραύοντο ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς πρῶρας τοῦ σκάφους ἀναδίδοντα ἄχνην ἀφροῦ.

Μόλις τὰ ὄρη τῆς Ὑδρας ἐφαίνοντο ἔτι φαιὰ ὡς ἐκ τῆς ἀπαστάσεως, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καὶ ταῦτα ἐκρύβησαν ὀπισθεν τῶν ὕψηλῶν βράχων τῆς πελοποννησιακῆς ἀκτῆς τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ Σκύλαιον ἀκρωτήριο ὅθεν ἄρχεται ἡ Τροϊζήν. Ἡ παραλία ἐντεῦθεν κατεχομένη ὑπὸ συνεχῶν καταφύτων λόφων ἀποτελεῖ καλλιθέατον εὐθεῖαν γραμμὴν, καθ' ἣν αἱ χλωραὶ βοσκαί, τὰ ἀγροκήπια, αἱ ἄμπελοι οἱ λιμῶνες ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ζωηρᾷ βλαστῇ κατέθειλγον τὸν ἀποκαμόντα ὀφθαλμὸν ἐκ τῆς ξηρότητος τῶν πρὸ μικροῦ παραπλευσθέντων νήσων. Σκοτεινὸν τι πράσινον χρῶμα πρὸς τὸ βάθος ἐπεκτείνετο τῶν κατωφερειῶν τῶν ὀρέων καὶ τῶν πεδίων, τῶν ὁποίων ἡ ἔκτασις οὐδὲν εἶχεν σταθερόν, τέλος πάντοτε προσαυξάνουσα ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖον προὔχωρει· πλησιέστερον ἡ ἐπικαλύπτουσα ἐπιδένδρωσις ἐφαίνετο μάλλον ξανθὴ, ὑπὸ δὲ τὰς μεσημβρινὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας λαμπροτάτην προσελάμβανεν ἐπιχρῶσιν. Τὸ πλοῖον δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀντικρύσῃ καὶ εἰς τὴν νῆσον Καλαυρίαν. Ὁ Πόρος πολλαχόθεν τοῦ καταστρώματος ἠκούσθη, καὶ ἡ κοινὴ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὴν μάλλον θάλλουσαν νῆσον μετὰ τῶν λοιπῶν. Καὶ αὕτη ξηρὸς ἀποτόμους βράχους παρέχει τὸ πρῶτον· αἱ ἄγριαι συκαὶ ὅμως καὶ ὁ ἀκανθώδης κάκτος ἀπ' αὐτῶν ἀναφυόμενοι καὶ κυρτούμενοι μέχρι θαλάσσης χαρίεσαν ἀπετέλουν ἄποψιν λούοντες εὐρέα φύλλα ἐπὶ τῶν θαλασσίων ὑδάτων.

Μικρὰ εἶνε ἡ θαλασσία ἐπιφάνεια ἡ χωρίζουσα τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου· διὰ τοῦτο ὁ διαπλέων ἐκείθεν δυσχε-

ραίνει ποῦ πρῶτον νὰ στρέψῃ τὸν ὀφθαλμόν, καθόσον μάλιστα ἀπὸ τοῦδε καὶ αἱ δύο ἀκταὶ ἐπαξίως ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλας περὶ τοῦ κάλλους, δι' οὗ ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἀφειδῶς ἐστόλισε ταύτας. Κολπίουσι ἐσαεὶ ἡρεμούντα καὶ ἐσωπτρίζοντα ἐν γαληνιαῖα ἐπιφανεία τὰ ἐπὶ τῆς παραλίας ὑψόμενα δένδρα, καμπύλα κορυφώματα, ἐφ' ὧν ἐγείρονται μικραὶ ποιητικώταται ἐξοχικαὶ οἰκίαι καὶ ναῖσκοι κυκλούμενοι ὑπὸ τῆς μελαγχολικῆς βαθυσκίου κυπαρίσσου, ξηρὰ σπήλαια, ἀπόκρημνοι βράχοι, ἐρημικαὶ ἐνίοτε τοιαῦται, οἷας ὁ ἀέτος ἐπισκέπτεται μόνος, κορυφαὶ ὑψηλῶν ὀρέων, δασώδεις ράχεις βουνῶν, ὀροπέδια, ἐφ' ὧν ἐπήνθη ἡ ἀμπελος καὶ πλεῖστοι λειμῶνες ἀναδίδοντες μεθύσκουσιν εὐωδίαν, εἶνε τὰ καλλιθέατα τοπία τὰ συγκεντροῦντα πᾶσαν χάριν ἐκεῖ, θαυμαστὴν ἀποτελοῦντα εἰκόνα εὐφόρου φύσεως καὶ γραφικωτάτης χωροθεσίας.

Ἡ μεσημβρία ἐπῆλθεν, αἱ δὲ λαμπραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἀκοντιζόμεναι ἐπὶ τῶν πολυθελγήτρων τούτων χωρῶν, ἐπηύξανον τὰς πρῶτας τῆς ἀνοιξέως χάριτας διὰ τοῦ εὐαρέστου θάλλους καὶ τοῦ διαυγοῦς αἵθερος. Οὐδὲν ὁ ἄνεμος ἡδύνατο παρακωλυόμενος ὑπὸ τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως τῶν δύο ἀντικειμένων ἀκτῶν, ἡ δὲ θάλασσα ἦτο γαληνοτάτη τελείως κατωπτρίζουσα τὴν πολύμορφον παραλίαν. Καὶ ἄλλοθι μὲν αἱ δύο παρακείμεναι ἀκταὶ ἐπὶ πλεόν συναντῶμεναι ἐσχημάτιζον τὴν μεταξὺ ἡρεμοῦσαν θάλασσαν ὡσεὶ ποταμόν, ἄλλοθι δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἀλλήλων ἀπέχουσαι ὡσεὶ λίμνην, τῆς ὁποίας τὰ κυανὰ ὕδατα κατ' οὐδὲν παρήλασσον τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ ἢ κατὰ μόνην τὴν ὕλην. ἡ τέρψις διεχέετο ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ἀνεδύετο ἡδύνουσα τὴν μεταξὺ περιπταμένην ψυχὴν.

Αἱ ἐξοχικαὶ οἰκίαι νῦν πολυπληθέστεραι, ἐπισκιαζόμεναι ὑπὸ τῶν πολυφύλλων λεμονεῶν καὶ πορτοκαλεῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν κυπαρίσσων, ποιητικώταται διαμοναὶ ὡς ἀπὸ τῆς θαλάσσης· ἀναδυόμεναι καὶ παρασύρουσαι ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῶν τὸν μᾶλλον ἀρεσκόμενον τῇ τύρβῃ τῶν πολυταράχων πόλεων, προήγγειλαν τὴν μετὰ μικρὸν ἐπιφανεῖσαν καὶ ἐξελεχθεῖσαν πόλιν Πόρον, ἐπὶ τινος ἀποκρήνου σμικρᾶς ἡφαιστειώδους χερσονήσου ἐν σχήματι πυραμίδος καὶ προσκεκολλημένης ἐπὶ τῆς κυρίας νήσου διὰ τινος στενωτάτου ἰσθμοῦ ἐνοικοδομηθεῖσαν οὕτως, ὥστε οὐδεμία οἰκία νὰ ἀπολλύῃ τὰ ἀγροτικὰ θέλγητρα τῆς ἀντιπέραν ἀκτῆς.

Παῖδες τινες διαφόρους ἐκόμισαν ὁπώρας ἐντὸς τοῦ πλοίου πρὸς πώλησιν, αὗται δ' ἀμέσως κατηναλώθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἐξησθενημένοι ὑπὸ τῆς ναυτίας μετὰ μεγάλης ὀρέξεως κατέτρωγον ταύτας. Μετ' ὀλίγον ὁ συνήθης συριγμὸς ἀντήχησεν καὶ ἡ ἔλιξ ἤρχισε πάλιν τὸ ἴδιον ἔργον. Ὀλίγον μακρὰν παρὰ τοὺς πρόποδας δασώδους βουνοῦ λευκὸς ὡς νύμφη ἄρτι ἐξελθοῦσα τῆς ὑγρᾶς κατοικίας τῆς καὶ ἀναπαυομένη παρὰ τὰς συσκίους κλιτῆς, ἐφάνη ὁ παλαιὸς νύσταθμος, νῦν σχεδὸν ἔρημος καὶ γεγυμνωμένος. Καὶ οὗτος δὲν ἐβράδυεν νὰ κρυβῇ ὑπὸ τὰς προβολὰς τῶν ἐκάστοτε ἀναφαινομένων νέων ὀρέων, τῶν δ' ὀπίωιν ἐκάστη ἄποψις νέαν παρεῖχεν εἰκόνα· οἱ ἄπειροι ἐλιγμοί,

οὓς τὸ πλοῖον εἶδει νὰ διαπλεύσῃ ἕως οὗ ἐξέλθῃ τῆς μεταξὺ τῆς ἡπειρωτικῆς γῆς καὶ τῆς ἀντικρῦ νήσου στενωτάτης θαλάσσης, ἔλθον μετὰ τινὰ χρόνον, εὐρύς, ἀνεφάνη πάλιν ὁ πόντος καὶ τὰ κύματα μᾶλλον ἐξογκούμενα ἤρξαντο μαλακῶς ριπτόμενα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου καὶ ὁ πρὶν ἀὴρ πάλιν ἐγένετο αἰσθητός, ἀλλὰ νῦν ἡρεμώτερος.

Εἰς ἐτι ὑπελείπετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ λιμὴν, ὁ τῶν Μεθάνων, πρὸς ὃν τὸ πλοῖον κατέπλεε νῦν. Μᾶλλον πετρώδης ἡ μικρὰ αὕτη χερσονήσος, ἐνιαχοῦ ὠραίζομένη ὑπὸ τινων ἐλαιῶνων οὐδὲν σχεδὸν προσφέρει τὸ διαφέρον, ἐκτὸς τῆς γυμνότητος μεγάλων ἀποτόμων βράχων καὶ ἀποκρήμων ἡφαιστειωδῶν ὀρέων, τὰ ὁποῖα σκαιὰν παρέχουσιν εἰκόνα ξηρᾶς φύσεως καὶ λίαν ἀγρίας. Τοιαύτη ἦτο ἡ πέριξ ἀποκαλυπτομένη θέα ὅτε τὸ πλοῖον παρέκαμψεν μικρὸν τι βραχῶδες ξηρότατον βουνόν, δυσάρεστος δὲ ὁσμὴ ἀπέπνευσεν ἀγγείλασα τὴν κοινῶς λεγομένην Βρωμολίμνην. Τὸ πλοῖον ἐπλησίασε καὶ ἐπὶ μικρὸν ἐστάθμευσε πρὸ τῆς ἀνοικτῆς κολποειδοῦς παραλίας ὅθεν ἀντικρῦ ἐφαίνοντο ὀλίγαι οἰκίαι διεσπαρμέναι ἐπὶ τινος μικροῦ καταφύτου πεδίου ὑπὸ τοὺς πρόποδας ὄρους κατεχομένου ὑπὸ πυκνοῦ ἐλαιῶνος πρὸς τὸ βάθος δὲ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κάτωθεν ξηροτάτου πετρώδους βουνοῦ τὰ παραπήγματα τῶν ἱαματικῶν λουτρῶν. Ἐκεῖθεν ὡς ἐν εὐρείᾳ στρογγύλῃ λίμνῃ ἡ θάλασσα περικλείεται διὰ τινος μακροτάτου βραχίονος καὶ εἶνε σχεδὸν λευκόφαιος ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ χυνομένων πηγῶν, ἀφ' ὧν ἀναδίδεται δυσώδης ὁσμὴ. Κατὰ τὸν χειμῶνα ὁ τραχύτατος οὗτος τόπος εἶνε σχεδὸν ἔρημος, καθ' ὅσον μάλιστα οἱ ἐγχώριοι διαμένουσι πάντοτε ἐν τοῖς ὑπεράνω χωρίοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀνοιξέως ἄρχεται λαμβάνων ζωὴν καὶ κίνησιν ἐκ τῶν πολλὰχόθεν ἐκεῖ συρρεόντων ἀσθενῶν. Τοιοῦτοι ἱκανοὶ καὶ νῦν ἀποβιβασθέντες ὅπως ἐν ταῖς ἱαματικοῖς ὕδασι τῆς ἀπὸ τινος ὀνομαστῆς ταύτης χώρας ἐπανακτῆσονται, ὅτι ἀπώλεσαν, καχεκτικοὶ καὶ πηρομελεῖς, ἦσαν τὸ ἀντικείμενον οἴκου καὶ θλίψεως.

Τὸ πλοῖον μικρὸν κατ' ὀλίγον ἀπεμακρύνετο τῆς ἡπειρωτικῆς ἀκτῆς, οὐδεὶς δ' ἕτερος ὑπελείπετο λιμὴν ὅπως προσεγγίσῃ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δύσιν, αἱ ἐσπεριναὶ σκιαὶ ἤρξαντο καλύπτουσαι τὰ ἀνατολικώτερα μέρη διώκουσαι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· οὕτω αἱ ἐνδον ἀκταὶ τῆς μεγάλης τοῦ Πέλοπος χερσονήσου κρυπτόμεναι ὑπὸ τὸ ἐπερχόμενον σκότος δὲν διεκρίνοντο ἐφεξῆς, μόνον δὲ τὰ ὑψηλὰ Ἀραχναῖα ὄρη μόλις ἐβλεπέ τις μέλανα καὶ πολλαχοῦ βεβαρημένα ὑπὸ τῶν ἐπικαθημένων νεφῶν. Νησιδιά τινα διέτεμνον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὸ ἔπειρον κυανοῦν βαθύτατον μὲν ὅπου αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες δὲν ἐξικινούντο, ἐλαφρότατον δὲ ὅπου ἐπλησίαζον μόλις, ἐξαίρετον ἀπετέλουν συνοχὴν σκιερῶν καὶ λαμπυρίζοντων χρωμάτων· ὁ λευκὸς ἀφρός τῶν κυματίων διεγέλα, ὁ δὲ ἐπὶ πνέων ζέφυρος μετέδιδε τὸν τερπνὸν ψιθυρισμὸν αὐτῶν, θυμηδίαν ἐλαφρᾶς μουσικῆς, κοινὸν τῆς ναυτιλλομένοις ἐντρυφήμα.

Ἡ νῆσος Αἶγινα ἦτο ὁ προτελευταῖος λιμὴν, μεθ' ὃν ὁ

πλοῦς ἐμελλε νὰ καταλήξῃ. Ἡ ἀγωνία ζωηρῶς ἀπεικονίζετο ἐπὶ τῶν προσώπων ἐνίων ἐπιβατῶν, οἵτινες κατελιγμένοι ὑπὸ τῆς ναυτίας ἐμακάριζον τοὺς νῦν ἀποβιβαζομένους εἰς Αἴγινα ἀδιαφοροῦντες ἐὰν ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των πόλις ἐστρεῖτο ὅσον θὰ ἀπῆλαιον οὗτοι ἄλλοθι, ὀλίγον τι ἀπωτέρω. Ἔτεροι τοῦναντίον εὐθυμοὶ ὅτι ἐμελλον νὰ ἴδωσι χώραν ἀπὸ πολλοῦ ποθητὴν, καὶ τῆς ὁποίας εὐαρίθμους ὥρας μόνον ἤδη ἀπείχον, οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ἐδίδον προσοχὴν πρὸς τὴν παραπλεομένην νῦν νῆσον ἐπισκοποῦντες τὰ ἀντικρὺ ὄρη τῆς Ἀττικῆς. Αἱ συνήθεις τῶν λεμβούχων κραυγαί, αἱ ἀνακινήσεις τῶν ἀποβιβαζομένων καὶ τῶν ἐπιβαινόντων πολὺν θόρυβον προὔξενουν ἀλλ' αἶρων τις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ τύρβης μεστοῦ πλοίου καὶ στρέφων αὐτοὺς πρὸς τὰ πέρα λαμπρὰν ἐθαύμαζεν εἰκόνα οὐχὶ σπανίως καθορωμένην ἐν τῷ ἀττικῷ ὁρίζοντι. Αἱ πύριναι τῆς δύσεως ἀκτίνες μαλακῶς ἐπικαθήμεναι ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης δι' ἡδυτάτης περιέβαλλον ἐρυθροκυάνου ἐπιχρώσεως τὰ βουνά, τὰς οἰκίας αὐτῆς καὶ τὸν ἡρεμοῦντα αἰγιαλὸν ἐντὸς τοῦ λιμένος, τὸν ὁποῖον πολλὰ ἐκόσμουσαν φορτηγὰ πλοῖα ἐπιχαρίτως ὑψοῦντα τὰ εὐθέα ἰστία. Μακρὰν διεκρίνοντο τὰ ἰσθαφῆ ὄρη τῆς νήσου Σαλαμῖνος, καὶ ὁ Ὑμηττὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιβαλλόμενος τὸ σκιερὸν ἐνδυμα τῆς νυκτός· ὁ ὁρίζων ὀπισθεν ἀπωλλύετο μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης χρυσοῦν περιβεβλημένης πορφύραν, ἐνιαχοῦ δὲ μόλις ἐφαίνοντο κορυφαί τινες ἀπωτάτων ὁρέων ἀναπλέουσαι ἐπὶ τοῦ διαχαιομένου φωτός καὶ ἀναλάμπουσαι ὥσει ἡφαίστεια ἀναδίδοντα ὑποχθονίους πυράς.

Μικρὸν ὅμως παρῆλθε καὶ ἡ φύσις ἐξεδύθη τὴν πλουσίαν στολὴν τῆς ὅπως ὄλη κατέλθη εἰς τὰς σκοτεινάς κρύπτας τῆς νυκτός. Τότε τὸ πλοῖον ἀπάραν ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς εὐρείας θαλάσσης, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἐπισκοποῦντες τὴν ἐγκαταλελειμμένην νῆσον δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀπολέσωσι τελείως αὐτήν. Ἀλιευτικά τινα πλοῖαρια, ἄλλα ἰστιοφόρα φορτηγὰ καὶ ἕτερα ὀγκώδη σκάφη ἀναπέμποντα μέλανα καπνὸν ἦσαν τὰ τελευταῖα κατευοδοῦντα τὸ πλοῖον ἡμῶν θαλασσίαν ἀντικείμενα. Τὸ σκότος διεχύθη ὅλον, ἐσθέσθησαν ὀλοκλήρως αἱ ἔσχαται ἀπαυγαὶ τῆς ἐσπέρας, τὸ λυκόφως ἠφανίσθη καθόλου, ἡ δὲ νύξ κατέλαθεν ἡμᾶς ὀλίγον τι ἀπωτέρω τοῦ Πειραιῶς.

Ἐρυθροὶ τινὲς φανοὶ ἤγγειλαν μετὰ μικρὸν καὶ τὸν λιμένα αὐτόν. Κυκλικὴ γραμμὴ ποικίλων φώτων προέδιδε τὴν ἐν τῷ ζόφῳ κρυπτομένην ἐμπορικὴν πόλιν, πρὸ τῆς ὁποίας πλεῖστα ἐλλιμενίζοντο πλοῖα. Οἱ προσελθόντες λέμβοι, αἱ φωναὶ τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνελθόντων λεμβούχων καὶ ἡ παταγωδῶς καταβυθισθεῖσα ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἄγκυρα ἐγένοντο τὸ τελευταῖον μαρτύριον τῆς ἐν τῷ ἐπιποθουμένῳ λιμένι περατώσεως τοῦ πλοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνδεὴς αὕτη περιγραφή, τίς οἶδεν, ὁποίας ἀναμνήσεις μέλλει νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν καλὸν ἀναγνώστην μου. Βεβαίως αὕτη τοσοῦτον ἐλλιπὴς ὥστε νὰ μὴ προγνωρίζῃ τῷ ἀγνοοῦντι τὰς χάριτας τῶν ἀκτῶν τῆς Πελοποννήσου μὴδὲ τὰ πολυποίκιλα ἐπεισόδια τὰ πλουτίζοντα παρόμοιον πλοῦν, τοῦλάχιστον ἃς ὑπενθυμίσῃ τὸν ἄλ-

λοτε παραπλεύσαντα ἐκεῖθεν ὅ,τι οὗτος περιειργάσθη, καὶ ἃς καταστῇ αὐτῷ αἰτία προσφιλοῦς ἀναμνήσεως.

Πάντες τότε οἱ σύμπλοι μετ' ἀπλέτου χαρᾶς ἡτοιμάζοντο ὅπως ἀποβιβασθῶσιν, ἐν τῇ διαχαιομένη δὲ λάμπει τῶν φανῶν τοῦ πλοίου κατεφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν ζωηρότατον μειδίαμα ἐκπληρώσεως ἐπιθυμίας· πολλαὶ ἠκούοντο ἀνταλλασσόμεναι φιλοφρονήσεις παλινοστήσεως ὁ δὲ θελήσας νὰ περιγράψῃ τὸν παρόντα περίπλουν πολλῷ ἀνώτερον τῆς νεανικῆς γραφίδος τοῦ ἐνδομύχως ηὐχέθη πρὸς ὅλους τὴν αἰσίαν πραγματώσιν τῶν ἐλπίδων αὐτῶν, δι' αὐτὸν ἀρκεσθεὶς εἰς τὸν ἔσχατον κλῆρον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου πόθου του.

ΠΑΡΟΜΟΙΑ . . .

Παρόμοια σὰν ποῦ καρτερεῖ τ' ἀνδρὺς διψασμένο
Μὲν ἤλιου ἀχτίδα νὰ τὸ δῇ, ὁροσὶά νὰ τὸ ποτίσῃ,
Ὡρα τὴν ὥρα νὰ τὴν δῶ τώρα κ' ἐγὼ προσμένω
νὰ μὲ καλημερίσῃ.

Παρόμοια σὰν τὴ νιόνυφῃ πῶχει ἄντρα ταξειδιάρη
Καὶ τοῦ πελάγου καρτερεῖ πανὶ νὰ ξαγναντίσῃ
Τ' ἄσπρο μαντίλι τῆς θωρῶ στοῦ τζάμι νὰ προβάρῃ.
νὰ μὲ καλοκαρδίσῃ.

Παρόμοια σὰν τὸν ἄρρωστο ποῦνε βαρὺὰ στοῦ στρῶμα
Καὶ μὲ τὰ λόγια τοῦ γιτροῦ ἀλησιμονᾶ τὸν πόνο·
Καρδιοκαμμένος καρτερῶ ἀπ' τὸ χρυσὸ τῆς στόμα
κ' ἐγὼ δύο λόγια μόνο.

Παρόμοια σὰν τὸν ἄμοιρο, ποῦ σκλάβος ζῇ στοῦ ξένα
Κ' ἕνα χαρτάκι καρτερεῖ γιὰ νὰ γενῇ ξεφτέρη . . .
Διὸ λόγια μόνον στοῦ χαρτί θὰ μῶρταναν κ' ἐμένα
ἀπ' τὸ δίκό της χέρι.

Αἰμίλιος

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ

ἑσμάτιον κατὰ τὸ Quad Signor «τῶν Λομβαρδῶν».

Θελκτικὴ καὶ ὥραία μου φίλη
Ἔως πότε μονήρης θὰ τρέχω
Καὶ μὲ δάκρυ τοὺς βράχους θὰ βρέχω
τὴν σκληρὰν στέρην σου θρηνῶν;

Μέσω σκότους, βροντῶν καὶ θυέλλης
τῶνομά σου βοήθειαν κράζω
Πλὴν ὁ πλῆμων ματαίως φωνάζω
Εἰς τὸ πέλαγος τόσων δεινῶν

ὦ! εὐδαίμων, ἐὰν συναντήσω
Τὴν σκιάν σου πλησίον μου πάλιν
Τὴν θερμὴν σου θ' ἀναιξω ἀγκάλην
Καὶ φρενῆρης ἐκεῖ θὰ ριφθῶ.

Τὴν λαμπρὰν σου μορφήν ἀτενίζω
Ἐ τοῦρανοῦ τὸν διάστερον βόλον
Ῥόδον, ὅπως ἐσέ μυροδόλον
Τῆς Ἐδέμ δὲν βλαστάνει ἡ γῆ.